

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. G.**, bývajúcej v B., zastúpenej Mgr. V. Š., advokátom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike - Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 51 C 91/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. novembra 2013, sp. zn. 2 Co 48/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 28. novembra 2011, č. k. 51 C 91/2011-161 žalobu v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala, aby súd vyslovil, že nesprávnym úradným postupom S. vo veci zápisu vlastníckeho práva žalobkyne do katastra nehnuteľností, na základe záznamovej listiny pod č. Z. bolo porušené právo žalobkyne na vykonanie záznamu v zákonnej lehote, zamietol. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni peňažnú sumu vo výške 500 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 3. decembra 2010 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala zaplatenia nemajetkovej ujmy, zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade došlo k nesprávnemu úradnému postupu štátnych orgánov, čo napokon uznala aj sama žalovaná, spočívajúcom v nedodržaní procesnej lehoty určenej v § 43 ods. 1 písm. b/ katastrálneho zákona. Táto nečinnosť správy katastra v prejednávanej veci bola priamou a

bezprostrednou príčinou toho, že žalobkyňa nebola ako vlastníčka zapísaná po dobu viac ako 8 mesiacov na liste vlastníctva, čo jej spôsobilo značné problémy pri nakladaní s nehnuteľnosťou. Súd prvého stupňa mal za to, že táto skutočnosť v spojení s neistotou, ktorá je prítomná vždy, ak dĺžka konania pred orgánom štátu presahuje prípustnú hranicu, mala za následok vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne s poukazom na splnenie základných podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za tvrdenú nemajetkovú ujmu, a to nesprávny úradný postup, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom žalovanej a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyne. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil súd prvého stupňa vecne tým, že vzhľadom na to, že išlo len o vykonanie záznamu, na vykonanie ktorého zákon určuje dostatočnú lehotu 60 dní, sa javí vykonanie tohto úkonu v celkovej dĺžke takmer rok za zjavne neprimerané jeho charakteru, samotné ospravedlnenie ani iné morálne zadosťučinenie sa nejavilo ako postačujúce. Preto bolo plne na mieste priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch, pričom vzhľadom na charakter porušenia, vzniknutú situáciu na strane žalobkyne, trvanie konania o vykonanie záznamu a podiel žalobkyne na jeho dĺžke je práve suma 500 € náhradou, ktorá je spôsobilá efektívne zmierniť žalobkyňi následky nesprávneho úradného postupu žalovanej. Priznanie príslušenstva k istine 500 € odôvodnil právne ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Zamietnutie návrhu žalobkyne, ktorým sa domáhala rozhodnutia, že nesprávnym úradným postupom S. vo veci zápisu vlastníckeho práva žalobkyne do katastra nehnuteľností na základe záznamovej listiny pod č. Z. bolo porušené jej právo na vykonanie záznamu podľa § 43 ods. 1 písm. b/ katastrálneho zákona odôvodnil vecne tým, že keďže na prvostupňovom pojednávaní sa žalovaná žalobkyňi výslovne ospravedlnila za vzniknuté prieťahy za oneskorené zapísanie predmetnej listiny, čo v sebe zahŕňa aj akceptáciu skutočnosti, že bolo porušené právo na rozhodnutie v zákonnej lehote. Takýto prejav predstavuje pre žalobkyňu priaznivejšie konanie žalovanej, keďže ospravedlnenie je vyššia forma zadosťučinenia, než len samotné konštatovanie porušenia práv žalobkyne. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 13. novembra 2013, sp. zn. 2 Co 48/2012 na odvolania žalobkyne a žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi peňažnú sumu vo výške 500 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 3. decembra 2010 do zaplataenia zmenil tak, že žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti potvrdil. Žalovanej náhradu trov

prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že záznam, na základe ktorého malo dôjsť v zákonnej 60 dňovej lehote k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne, je individuálnym právnym aktom a úkonom, ktorý nemal vplyv na vznik, zmenu alebo zánik práv k nehnuteľnostiam. Záznam mal len evidenčný charakter a vlastnícke právo žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam existovalo bez ohľadu na skutočnosť, či je zapísané v katastri nehnuteľností alebo nie. Prieťahy v konaní mali za následok porušenie základného práva žalobkyne na konanie bez prieťahov, ale nie na vznik nemajetkovej ujmy, spočívajúci v predĺžení katastrálneho konania, keďže nebol ani predĺžený stav právnej neistoty žalobkyne. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam sa nespájalo s vykonaním zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam záznamom. Žalobkyňa v konaní ani nepreukázala iný negatívny zásah (dopad) predĺženého katastrálneho konania v jej osobnostnej sfére. Námietku žalobkyne, že v dôsledku faktického obmedzenia žalobkyne v nakladaní s nehnuteľnosťami bol sťažený predaj nehnuteľnosti, považoval odvolací súd za bezdôvodnú a označený negatívny dopad zostal iba v rovine tvrdenia, bez splnenia dôkaznej povinnosti. Ďalej v odôvodnení uviedol, že žalobkyňa vo svojom odvolaní argumentovala nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. augusta 2009, sp. zn. I. ÚS 97/09, ktorý však na prejednávajúcu vec nie je možné aplikovať, keďže v uvedenej právnej veci (I. ÚS 97/09) Ústavný súd Slovenskej republiky priznal sťažovateľke nemajetkovú ujmu z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu pri vydaní uznesenia o schválení príklepu, na ktorom základe nemohla s nehnuteľnosťou sťažovateľka nakladať. V posudzovanej právnej veci však žalobkyňa disponovala právoplatným uznesením o schválení príklepu a bola vlastníčkou nehnuteľností, keďže k nadobudnutiu vlastníctva bolo nevyhnutné schválenie príklepu súdom, ktorá podmienka bola splnená na rozdiel, od právnej veci vedenej pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, na ktorú žalobkyňa poukázala. O trovách prvostupňového konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V úvode dovolania citovala viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR týkajúce sa požiadavky riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, aplikácie a výkladu právnej normy a porušenia princípu právnej istoty v prípade, ak všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou

rozhodovacou praxou. S poukazom na ne uviedla, že v danej veci odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch, ktoré sú v príkrom rozpore s dlhoročnou konštantnou judikatúrou ústavného súdu o subsidiarite konania, ako aj s judikatúrou vo veci náhrady nemajetkovej ujmy. Keďže odvolacím súdom zvolený výklad popiera zmysel a účel právnej normy, ide o vadu rozsudku v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. zakladajúcu prípustnosť dovolania. Dovolanie odôvodnila tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietala, že odvolací súd sa svojou požiadavkou na preukázanie nepriaznivých následkov nesprávneho úradného postupu úplne odchyľil od zmyslu a účelu právnej úpravy, pričom aplikoval požiadavku, ktorá v právnom poriadku neexistuje.

Žalovaná navrhla dovolanie žalobkyne zamietnuť. Uviedla, že nesprávny úradný postup nezakladá bez ďalšieho automaticky právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Ďalej nepovažovala ani výšku v akej si žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za adekvátnu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, resp. ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Výnimku z tejto prípustnosti tvoria (okrem vecí uvedených v § 238 ods. 4 O.s.p.) veci, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 O.s.p.).

Odvolací súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni peňažnú sumu vo výške 500 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 3. decembra 2010 do zaplatenia zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietol. Druhým výrokom rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti potvrdil. Keďže žalobkyňa napadla rozsudok odvolacieho súdu v celosti, dovolací súd sa zaoberal dovolaním žalobkyne tak voči zmeňujúcej ako aj voči potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o dovolanie žalobkyne podané proti zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že z hľadiska legislatívno-technického bol v § 238 O.s.p. zvolený taký spôsob vyjadrenia prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ktorý je zrejmé, že ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. je [špeciálnym (v zmysle konkrétnejším)] ustanovením, ktorého aplikácia má v zmysle právneho princípu „lex specialis derogat legi generali“ prednosť pred (všeobecnejšími) ustanoveniami § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. V nadväznosti na to treba konštatovať, že ak výška peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprekročila v určitej veci násobky minimálnej mzdy uvedené v § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neprípustné, i keď smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci bol návrh na začatie konania podaný 2. mája 2011; v deň jeho podania určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ Nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto ustanovenia minimálnu mzdu na rok 2011 predstavovala suma 317 €. Trojnásobok tejto sumy je 951 €.

Pokiaľ ide o samotnú istinu, žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplata 3 000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvého stupňa jej priznal peňažnú náhradu v sume 500 €. Odvolací súd zmenou prvostupňového rozhodnutia rozhodol o peňažnom plnení 500 €. Dovolanie žalobkyne voči zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu teda smeruje proti rozhodnutiu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (500 € < 951 €). Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne voči potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu nie je v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. procesne prípustné.

K dovolaniu žalobkyne podanému voči potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že je napadnutý taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Dovolanie žalobkyne preto nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné ani proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu.

Dovolanie žalobkyne (voči potvrdzujúcej a zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu) by vzhľadom na hore uvedené bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolací súd sa osobitne zaoberal námietkou dovolateľky, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľka namietala nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), odchýlenie sa od rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky bez náležitého odôvodnenia (zásadný rozpor s judikatúrou ústavného súdu; § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) ako aj nesprávnu aplikáciu a výklad ustanovení zákona č. 514/2013 Z.z. (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov,

ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré návrh žalobkyne na zaplatenie sumy 3 000 € s príslušenstvom titulom náhrady nemajetkovej ujmy zamietol. Uviedol, že nedodržanie lehoty určenej § 43 ods. 1 katastrálneho zákona je jednoznačne procesný postup priečiaci sa zákonu. Na druhej strane ale nemožno prehliadať, že tento postup môže mať za následok vznik nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu ku konkrétnym, reálne existujúcim negatívnym dôsledkom žalobkyne ako účastníka katastrálneho konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve týmto postupom. Vyslovil právny názor, že prieťahy v konaní mali za následok porušenie základného práva žalobkyne na konanie bez prieťahov, ale nie na vznik nemajetkovej ujmy, spočívajúci v predĺžení katastrálneho konania, keďže nebol ani predĺžený stav právnej neistoty žalobkyne.

Pokiaľ ide o námietku zásadného rozporu rozhodnutia odvolacieho súdu s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý mal založiť arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti (okrem iného) rozhoduje o porušení základných práv sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa ustanovení čl. 58 ods. 2, čl. 127 Ústavy SR a ustanovení § 50 ods. 3, § 56 ods. 4 a 5 zákona č. 38/1993 Z.z. o ústavnom súde. Súdny nižšieho stupňa v danej veci ale rozhodovali o nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Keďže konania o sťažnostiach vo veciach namietania porušenia základných ľudských práv v zmysle Ústavy SR vedené na ústavnom súde a konania o žalobách o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vedené na všeobecných súdoch nemožno stotožňovať, námietka žalobkyne o zásadnom nesúlade rozhodnutia odvolacieho súdu s konštantnou judikatúrou ústavného

súdu je neopodstatnená. Dovolateľka neuviedla žiadne rozhodnutia Ústavného súdu SR, prípadne Najvyššieho súdu SR, ktoré by riešili problematiku výkladu ustanovenia § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a od ktorých by sa odvolací súd odchýlil. Jej nesúhlas s interpretáciou právnej normy zvolenej odvolacím súdom, je svojou povahou výhradou k právnomu posúdeniu veci. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne nálezom Ústavného súdu SR zo 17. augusta 2009 sp. zn. I. ÚS 97/09, odvolací súd dostatočným spôsobom zdôvodnil prečo spomínaný nález ústavného súdu nemožno na súdenú vec aplikovať. Ani táto námietka dovolateľky preto nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolací súd odmietol aj dovolanie žalobkyne smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, keďže touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. a ani v tomto prípade dovolací súd nezistil, že by došlo k vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd úspešnej žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová